

תפילה קודם הלימוד:

יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שיעלה זכות לימוד זה שאני לומד בעד נשמת (פלוני בן פלוני), ובזכות לימוד זה האל הגדול הגבור והנורא שוכן עד וקרוב שמו, שתצרוך נשמתו בצרור החיים, ותשים מחיצתו במחיצת צדיקים חסידים יסודי עולם העומדים לפניך ונהנים מזיו אור פניך, ותתן לו מהלכים בין העומדים לפניך, ותמחול ותסלח ותכפר ותמחה ותעביר כל מה שחטא וענה ופשע לפניך או עשה דבר שלא כרצונך, ואל תזכור לו שום חטא ועון ופשע ועבירה, אלא כל המצוות שעשה תזכרם לו לטובה, ורוחו תרגיע בחלק היושבים בגן עדן ונשמתו תתעדן בטוב הצפון לצדיקים, ותרים כבוד מנוחתו ולקץ הימים יעמוד לגורלו וילווה עליו השלום ועל משפכו יבא בשלום, ברכתיב: יבא שלום ונוחו על משפכותם, הוא וכל שוכני עמו ישראל בכלל הרהמים והסליחות והנחמות והישועות ונאמר אמן.

אות ז - מסכת מכשירין פרק ב

משנה א

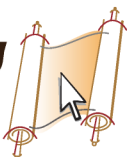
זעת בתים, בורות, שיחין, ומערות, טהורה. זעת האדם, טהורה. שתה מים טמאים והזיע, זעתו טהורה. בא במים שאובים והזיע, זעתו טמאה. נסתפג ואחר כך הזיע, זעתו טהורה:

הפרות לקבל טמאה. זעת האדם, טהורה - אינה מכשירה את הפרות לקבל טמאה. אפלו אם שתה האדם מים טמאים, והזיע, זעתו טהורה, כיון שאין הזעה באה מהמשקים ששתה. בא האדם במים שאובים, שהם מכשירים לקבל טמאה, ולא נגב את גופו, והזיע, זעתו טמאה, כיון שהיא מערבת באותם מים שאובים המכשירים לקבל טמאה. אבל אם נסתפג - נגב את גופו, ואחר כך הזיע, זעתו טהורה, ככל זעת אדם, שאינה מכשירה לקבל טמאה.

נאמר בתורה וכי יתן מים על זרע, ונפל מנבלתם עליו, טמא הוא לכם, כלומר, שרק אם נרטבו הפרות במים הכשרו בכך לקבל טמאה, ומשנתנו מבארת שיש מיני זעות שונים שאינם נחשבים 'מים', וגם אם נתנו על הפרות אין הפרות מכשירים לקבל טמאה: זעת בתים - בתים הבנויים מתחת לאדמה, דרך כתייתם להזיע אף שאין שם מים, וכן בורות, שיחין, ומערות, שכתליהם לחים, אין זעה זו נחשבת כ'מים', והיא טהורה - אינה מכשירה את

משנה ב

מרחץ טמאה, זעתה טמאה. וטהורה, בכי יתן. הברכה שבבית, הבית מזיע מחמתה, אם טמאה, זעת כל הבית שפחמת הברכה, טמאה:

על הפרות הרי הם מכשירים לקבל טמאה, אף אף שהכשרו הפרות לקבל טמאה, לא נטמאו עדין, כיון שמים אלו אינם טמאים. הברכה שבבית, הבית מזויע מחמתה, ולכן, אם טמאה - אם המים שבברכה טמאים, זעת כל הבית שמחמת הברכה, טמאה, ומלבד זאת שהיא מכשירה את הפרות לקבל טמאה, הרי היא גם מטמאת אותם בפעל.

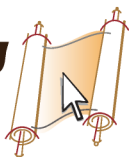
מרחץ טמאה - מרחץ שיש בו מים שאובים, שהם טמאים, זעתה טמאה - כיון שזעת המרחץ נוצרת מהמים שבו, ואם באו מים אלו על פרות, הכשירום לקבל טמאה, ונטמאו הפרות מיד, כיון שמים אלו טמאים. ומרחץ טהורה, כגון שיש בה מי מעין, שהם טהורים, דין זעתה ככל מים טהורים, והרי הם כבי יתן - שיך בהם האמור בפסוק, שאם נתנים המים

משנה ג

שתי ברכות אחת טהורה ואחת טמאה, המזיע קרוב לטמאה, טמא. קרוב לטהורה, טהור. מחצה למחצה, טמא. ברזל טמא שבללו עם ברזל טהור, אם רב מן הטמא, טמא. ואם רב מן הטהור, טהור. מחצה למחצה, טמא. גסטריזת שישראל ונכרים מטילין לתוכן, אם רב מן הטמא, טמא. ואם רב מן הטהור, טהור. מחצה למחצה, טמא. מי שפיכות שירדו עליהן מי גשמים, אם רב מן הטמא, טמא. ואם רב מן הטהור, טהור. מחצה למחצה, טמא. אימתי, בזמן שקדמו מי שפיכות, אבל אם קדמו מי גשמים, אפלו כל שהן למי שפיכות טמא :

העשויים להטלת מי רגלים, שישראל ונכרים מטילין לתוכן מי רגליהם, וגזרו על הגויים שיטמאו, אם רב מן הטמא - מהגויים, טמא. ואם רב מן הטהור - מישראלים, טהור. מחצה למחצה, טמא. מי שפיכות - מים שרחצו בהם בני אדם, וחזקתם שהם טמאים, שירדו עליהן מי גשמים, שהם טהורים, והתערבו זה בזה, אם רב המים מן הטמא, הכל טמא. ואם רב המים מן הטהור, הכל טהור. מחצה למחצה, טמא. מוסיפה המשנה, אימתי אנו אומרים שאם רב מי גשמים טהורים, בזמן שקדמו מי שפיכות בפלי, וירדו עליהם מי גשמים מרבים וטהורים, אבל אם קדמו מי גשמים אפלו כל שהן - אפלו היו רבים מאד, וקדמו למי השפיכות, ששפכם האדם בכונה לתוך הפלי עם מי הגשמים, הכל טמא, כיון שגלה דעתו ורצונו לערבם, ובאפן זה התערבת כלה טמאה.

בית שהיו בו שתי ברכות, אחת טהורה ואחת טמאה, המזיע קרוב לטמאה, טמא - זעתו טמאה, ומכשירה את הפרות לקבל טמאה, ומטמאתן מיד. והמזיע קרוב לטהורה, טהור, ומכשיר את הפרות לקבל טמאה, אך אינו מטמא. מחצה למחצה - זעה שבאמצע, בין שתי הברכות, טמא. ברזל טמא - שברים של כלי ברזל טמא, שבשעה שהוא שבור פוקעת ממנו טמאתו, שבללו - ערבו יחד עם ברזל טהור, ועשה משניהם יחד כלי אחד, וגזרו חכמים על שברי כלי ברזל שעשו מהם כלי חדש, שתחזור אליהם טמאתם הישנה, ובכלי זה שרק חלקו עשוי מברזל שהיה טמא פעם, אם רב הברזל שבפלי הוא מן הטמא, הפלי טמא. ואם רב מן הטהור, הפלי טהור. מחצה למחצה - אם היו הברזל הטמא והברזל הטהור שוים לגמרי, הכלי טמא. גסטריזת - כלים

משנה ד

הטורף את גגו והמכבס את כסותו וירדו עליהן גשמים, אם רב מן הטמא, טמא. ואם רב מן הטהור, טהור. מחצתה למחצתה, טמא. רבי יהודה אומר, אם הוסיפו לנטף:

טפות עבות, והרי זה סימן שרב המים הם מהגשמים], היו המים מחצתה למחצתה, טמא. רבי יהודה אומר, אין צורך דוקא שיהיו הטפות עבות יותר כעת כדי להוכיח שהרב מהמים החדשים, אלא אם הוסיפו - מהרו לנטף, שהטפטוף נעשה מהיר יותר, זה סימן שהמים החדשים מרבים יותר, וכיון שהם מי גשמים, הרי הכל טהור.

הטורף - מחליק בטיט את גגו, ומשתמש לצורך כך גם במים, שחזקתם שהם טמאים, והמכבס את כסותו במים שחזקתם טמאים, וירדו עליהן - על הגג או על הבגדים המכבסים גשמים, שהם מים טהורים, אם רב המים שבגג או בכגד מן הטמא, טמא. ואם רב מן הטהור, טהור [וכגון שבתחלה היו מטפטפים טפות דקות, ואחרי הגשמים נטפו

משנה ה

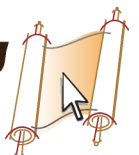
עיר שיששראל ונכרים דרים בה והיה בה מרחץ מרחצת בשבת, אם רב נכרים, רוחץ מיד. ואם רב ישראל, ימתין כדי שיחמו החמין. מחצתה למחצתה, ימתין כדי שיחמו החמין. רבי יהודה אומר, באמבטי קטנה, אם יש בה רשות, רוחץ בה מיד:

על ידי גויים אסור ליהנות ממנה מיד, אלא ימתין שעור זמן שיש בו כדי שיחמו החמין. היו הישראלים והנכרים שבעיר מחצתה למחצתה, אסור לרחץ בה מיד אלא ימתין כדי שיחמו החמין. רבי יהודה אומר, באמבטי קטנה, הראויה לאדם אחד, אם יש בה רשות - שלטון, או אדם חשוב שיש לו עבדים רבים, אנו מניחים שתחמו את האמבטי עבורו, ולכן גם הישראל רוחץ בה מיד.

אגב הדינים הקודמים מביאה המשנה דינים נוספים של ספקות ותערובות: עיר שיששראל ונכרים דרים בה, והיה בה מרחץ מרחצת - שמתרחצים בה גם בשבת, וממילא גם במוצאי שבת המים שבה חמים, ובא ישראל לרחץ בה לאחר השבת, אם רב העיר נכרים, נחשב הדבר שנעשתה המלאכה בשבת עבורם, ולכן רוחץ הישראל מיד במוצאי השבת. ואם רב בני העיר ישראל, הרי נעשתה המלאכה עבורם, ואף שנעשתה

משנה ו

מצא בה ירק נמפר, אם רב נכרים, לוקח מיד. ואם רב ישראל, ימתין כדי שיבואו ממקום קרוב. מחצתה למחצתה, ימתין כדי שיבואו ממקום קרוב. ואם יש בו רשות, לוקח מיד:

למחצה, ימתין במוצאי שבת שעור זמן שיש בו כדי שיבואו ממקום קרוב. ואם יש בו רשות - שלטון או אדם חשוב שיש לו עבדים רבים, אנו אומרים שנתלש הירק עבורו, פיון שרגילים להביא עבורו, ולא על דעת ישראל, ולכן גם הישראל לוקח מיד במוצאי שבת.

עיר שדרים בה ישראלים ונכרים, ומצא בה ירק שנתלש בשבת ונמכר במוצאי שבת, אם רב העיר נכרים, לוקח מיד, פיון שנחשב הדבר שהתלישה נעשתה עבורם. ואם רב העיר ישראל, ימתין במוצאי שבת שעור זמן שיש בו כדי שיבואו - יביאו ירקות אלו ממקום קרוב. היו הישראלים והנכרים מחצה

משנה ז

מצא בה תינוק משלך, אם רב נכרים, נכרי, ואם רב ישראל, ישראל. מחצה למחצה, ישראל. רבי יהודה אומר, הולכין אחר רב המשליכין:

ולגבי שאר הדינים דינו כספק גוי ספק ישראל, ההורגו אינו נהרג עליו, ואם קדש אשה צריכה ממנו גט מספק. רבי יהודה אומר, אין הולכים בענין זה אחרי רב תושבי העיר, אלא הולכין אחר רב המשליכין - אותם שדרכם להשליך את ילדיהם, והם גויים, ולכן אפלו אם היתה בעיר נכרית אחת, תולים בה שהיא השליכה את תינוקה, ודינו כגוי.

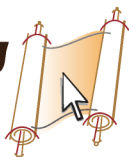
עיר שיש בה ישראלים ונכרים, ומצא בה האדם תינוק משלך, אם רב בני העיר נכרים, הרי תינוק בחזקת נכרי, ומתן להאכילו אסורים, ואם רב ישראל, ישראל, וחיבים גם להחזיר לו אבדה, היו הישראלים והנכרים מחצה למחצה, חזקת התינוק כישאל לגבי דיני נזקים, שאם נגח שורו שור של ישראל, משלם חצי נזק כישאל, פיון שמספק אי אפשר להוציא ממנו יותר,

משנה ח

מצא בה מציאה, אם רב נכרים, אינו צריך להכריז. ואם רב ישראל, צריך להכריז. מחצה למחצה, צריך להכריז. מצא בה פת, הולכין אחר רב הנחתומין. ואם היתה פת עפה, הולכים אחר רב אוכלי פת עפה. רבי יהודה אומר, אם היתה פת קבר, הולכין אחר רב אוכלי פת קבר:

האופים פת, אם רבם גויים הרי היא אסורה, ואם רבם ישראלים, מתרת. אמנם דין זה הוא בפת בינונית [שאינה נקיה ביותר ואינה מערכת בסבין כל כך, שדרך הנחתומים לאפותה], ואם היתה פת עפה - פת נקיה, שאין אופים אותה הנחתומים אלא בני אדם אופים אותה בכתיהם, הולכים אחר רב

אותה עיר שיש בה ישראלים ונכרים, מצא בה מציאה, אם רב נכרים, אינו צריך להכריז. ואם רב ישראל, צריך להכריז. היו הישראלים והנכרים מחצה למחצה, צריך להכריז. מצא בה פת, ואם היא פת של גויים אסורה היא באכילה, אין הולכים אחר רב התושבים, אלא הולכין אחר רב הנחתומין

אוכלי פת עפה. רבי יהודה אומר, אם היתה זו פת קבר - פת שמערכת בסבין, שגם אותה אין הנחתומים אופים, הולכין אחר רב אוכלי פת קבר.

משנה ט

מָצָא בָּהּ בֶּשֶׂר, הוֹלְכִין אַחֲרֵי רַב הַטְּבָחִים. אִם הָיָה מִבְּשָׁל, הוֹלְכִין אַחֲרֵי רַב אוֹכְלֵי בֶּשֶׂר מִבְּשָׁל:

עיר שדרים בה ישראלים ונכרים, ומצא בה בשר, הולכין אחר רב הטבחים, אם רבם ישראלים הבשר מתר, ואם רבם נכרים, אסור. אם היה אותו בשר מבשל, הולכין אחר רב אוכלי בשר מבשל, כי אפלו אם רב הטבחים ישראלים, פיון שבשלו גוי, נאסר.

משנה י

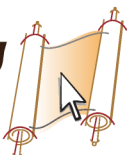
המוצא פרות בדרך, אם רב מכניסין לבתיהן, פטור. ולמכור בשוק, חייב. מחצה למחצה, דמאי. אוצר שישאל ונכרים מטילין לתוכו, אם רב נכרים, ודאי. ואם רב ישראל, דמאי. מחצה למחצה, ודאי, דברי רבי מאיר. וחכמים אומרים, אפלו כלם נכרים וישאל אחד מטיל לתוכו, דמאי:

חייבים במעשר, והנכרים בודאי אינם מפרישים מעשרות. ואם רב ישראל, דמאי - ספק מעשרים, פדין פרות עם הארץ, וחייב לעשרם מספק. היו הנכרים והישראלים מחצה למחצה, חייב לעשר בודאי, פיון שמצדדים את מחצה הנכרים למעוט ישראלים שאינם מעשרים, והרי הם רב שאינם מעשרים, דברי רבי מאיר, הסובר שפרות נכרים בארץ ישראל חייבים במעשר. וחכמים אומרים, אמנם אם היו כל הפרות של נכרים, היו הם פטורים ממעשרות, אך אם היתה תערובת, אפלו היו כלם נכרים, ורק ישראל אחד מטיל לתוכו את פרותיו, הרי זה דמאי, וכל הפרות חייבים במעשר מספק מחמת ישראל זה.

המוצא פרות בדרך, אם רב בני העיר מכניסין את הפרות לבתיהן, ממילא פיון שפרות אלו לא הכנסו לבית לא התחייבו עדין במעשר, פיון שאוכלם בדרך עראי, פטור מלעשר. ואם רב בני העיר לוקחים את הפרות למכור בשוק, שאז משעה שהסתיימה מלאכתם של הפרות חייבים הם במעשר אף שלא הכנסו לבית, חייב המוצא לעשרם כדי להתירם באכילה. היו מחצה למחצה - חצי מבני העיר מכניסים לבתיהם וחצים מוכרים בשוק, דמאי - ספק מעשר, וחייב לעשרם כדי לאוכלם. אוצר - מחסן של פרות שישאל ונכרים מטילין לתוכו פרותיהם, אם רב נכרים, חייב במעשר בתורת ודאי, לפי שהוא סובר שגם פרות של נכרים בארץ ישראל

משנה יא

פרות שניה שרבו על של שלישית, ושל שלישית על של רביעית, (ושל רביעית על של חמישית), ושל חמישית על של ששית, ושל ששית על של

שְׁבִיעִית, וְשָׁל שְׁבִיעִית עַל שָׁל מוֹצְאֵי שְׁבִיעִית, הוֹלְכִין אַחַר הָרֵב. מְחַצָּה לְמְחַצָּה, לְהַחְמִיר:

שָׁל שְׁבִיעִית, שְׂבִאוֹתָהּ שָׁנָה פְּטוּרִים לְגַמְרֵי מַמְעֵשֶׁר, וְשָׁל שְׁבִיעִית שֶׁהִתְרַבּוּ עַל שָׁל מוֹצְאֵי שְׁבִיעִית, שֶׁהִיא שָׁנָה רִאשׁוֹנָה לְשִׁמְטָה, שָׂבָה מְפִיִּישִׁים מַעֲשֵׂר שְׁנֵי, הוֹלְכִין אַחַר הָרֵב. הֵיוּ הַפְּרוֹת מְחַצָּה לְמְחַצָּה, לְהַחְמִיר, וְהִינוּ שָׂאֵם הָיָה הַסֶּפֶק בֵּין מַעֲשֵׂר שְׁנֵי לְמַעֲשֵׂר עֲנִי, יִפְרִישׁ מַעֲשֵׂר אֶחָד לְשֵׁם מַעֲשֵׂר שְׁנֵי, וַיְחַלֵּל אֶת הַפְּרוֹת עַל מְעוֹת, וַיִּחַלֵּק אֶת הַמְּעוֹת לְעֲנִיִּים. וְאִם הָיָה זֶה סֶפֶק בֵּין שָׁנָה שְׁבִיעִית לְשָׁנָה רִאשׁוֹנָה, חִיבִים הַפְּרוֹת בְּמַעֲשֵׂר כְּפְרוֹת שָׁנָה רִאשׁוֹנָה, וַיֵּשׁ בָּהֶם קְדוּשָׁה כְּפְרוֹת שְׁבִיעִית, אֲסוּרִים בְּסַחֲרָה וְחִיבִים בְּכַעוֹר.

דִּינֵי הַפְּרָשֶׁת מַעֲשָׂרוֹת תְּלוּיִים בְּשָׁנִים, שְׂבִישָׁנִים הַשְּׁלִישִׁית וְהַשְּׁשִׁית שֶׁל הַשְּׁמִטָּה מְפִיִּישִׁים מַעֲשֵׂר עֲנִי, בְּשָׂאֵר הַשָּׁנִים מַעֲשֵׂר שְׁנֵי, וּבְשְׁבִיעִית פְּטוּרִים מַמְעֵשָׂרוֹת לְגַמְרֵי, וּמְשַׁנְתָּנוּ דָּנָה בְּתַעְרֻכַּת פְּרוֹת מִכַּמָּה שָׁנִים: פְּרוֹת שָׁנָה שְׁנִיָּה, חִיבִים בְּמַעֲשֵׂר שְׁנֵי, שְׂרַבּוּ [-הִתְרַבּוּ בְּתַעְרֻכַּת] עַל הַפְּרוֹת שֶׁל שָׁנָה שְׁלִישִׁית, חִיבִים בְּמַעֲשֵׂר עֲנִי, וְשָׁל שְׁלִישִׁית חִיבִים בְּמַעֲשֵׂר עֲנִי שֶׁהִתְרַבּוּ עַל שָׁל רְבִיעִית חִיבִים בְּמַעֲשֵׂר שְׁנֵי, (וְשָׁל רְבִיעִית עַל שָׁל חִמִּישִׁית), וְשָׁל שָׁנָה חִמִּישִׁית חִיבִים בְּמַעֲשֵׂר שְׁנֵי שֶׁהִתְרַבּוּ עַל פְּרוֹת שֶׁל שִׁישִׁית, חִיבִים בְּמַעֲשֵׂר עֲנִי, וְשָׁל שִׁישִׁית שֶׁהִתְרַבּוּ עַל

תפילה לאחר הלימוד:

אָנָּה יְיָ מְלֵא רַחֲמִים, אֲשֶׁר בִּידְךָ נֶפֶשׁ כָּל חַי וְרוּחַ כָּל בֶּשֶׂר אִישׁ, יְהִיָּה נָא לְרִצּוֹן לְפָנֶיךָ תוֹרַתְנוּ וְתַפִּילָתְנוּ בְּעֶבֶר נִשְׁמַת (פְּלוּנֵי בֶן פְּלוּנֵי), וְגַמּוּל נָא עִמָּהּ בְּחַסְדְּךָ הַגָּדוֹל, לְפָתוּחַ לָהּ שְׂעָרֵי רַחֲמִים וְחֶסֶד, וְשִׁעְרֵי גֹן עֵדֶן, וְתִקַּבֵּל אוֹתָהּ בְּאַהֲבָה וּבְחִיבָה, וְשַׁלַּח לָהּ מִלְּאֲכִיךָ הַקְּדוֹשִׁים וְהַטְּהוֹרִים לְהוֹלִיכָהּ וּלְהוֹשִׁיבָהּ תַּחַת עֵץ חַיִּים אֲצֵל נִשְׁמַת הַצַּדִּיקִים וְהַצַּדִּיקָנוֹת חֲסִידִים וְחֲסִידוֹת, לִיהְנוֹת מִזִּיו שְׂכִינָתְךָ, לְהַשְׁבִּיעָה מִטּוֹבְךָ הַצָּפוֹן לְצַדִּיקִים, וְהִגּוּף יְנוּחַ בְּקֶבֶר בְּמִנּוּחָה נְכוֹנָה בְּחֻדוּוּהָ וּבְשִׁמְחָה וְשָׁלוֹם, כְּדָכְתִּיב 'יָבוֹא שָׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מְשַׁכְּבוֹתֵם הַלֵּךְ נְכוֹחַ', וְכָתִיב 'עֲלוּ חֲסִידִים בְּכָבוֹד יִרְגְּנוּ עַל מְשַׁכְּבוֹתֵם' וְכָתִיב 'אִם תִּשְׁכַּב לֹא תִפְחָד וְשִׁכְבַּתְּ עָרְבָה שְׁנַתְּךָ'. וְתַשְׁמֹר אוֹתוֹ מִחִיבוּט הַקֶּבֶר, וּמִרְמָה וְתוֹלְעָה, וְתַסְלַח וְתִמְחֹל לוֹ עַל כָּל פְּשָׁעָיו, כִּי אָדָם אֵין צַדִּיק בְּאָרֶץ אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה טוֹב וְלֹא יִחָטָא, וְזָכוֹר לוֹ זְכוּיוֹתָיו וְצַדִּיקוֹתָיו אֲשֶׁר עָשָׂה, וְתַשְׁפִּיעַ לוֹ מִנְשָׁמְתוֹ לְדַשֵּׁן עֲצָמוֹתָיו בְּקֶבֶר מְרוּב טוֹב הַצָּפוֹן לְצַדִּיקִים, דְּכָתִיב 'מָה רַב טוֹבְךָ אֲשֶׁר צָפְנָת לִירְאִיךָ' וְכָתִיב 'שִׁמְרָ כָּל עֲצָמוֹתָיו אַחַת מֵהֵנָּה לֹא נִשְׁבְּרָה'. וַיִּשְׁכַּח בְּטַח בְּדָד וּשְׁאֵנָן מִפֶּחַד רָעָה, וְאֵל יִרְאֶה פְּנֵי גִיהֶנֶם, וְנִשְׁמָתוֹ תִּהְיֶה צְרוּרָה בְּצְרוּר חַיִּים, וּלְהַחֲיֹתוֹ בְּתַחֲיִית הַמֵּתִים עִם כָּל מְתֵי עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּרַחֲמִים, אָמֵן.

יהודי יקר!

כמה נרות אתה יכול להדליק לבד?
כמה משניות אתה יכול ללמוד לבד?

**בהישג ידך:
אלפי יהודים ילמדו משניות לעילוי נשמת יקירך!**

ארגון 'שתי הלכות ביום' שולח מידי יום כ-60,000 הודעות מייל המכילות תוכן תורני בקרוב ל-20 מסלולי לימוד שונים, בעברית, אנגלית, צרפתית וספרדית. ביכולתך להיות שותף פעיל בלימוד תורה של רבבות יהודים, ולהנציח את זכר יקירך במקום הגורם לעילוי נשמה הגדול ביותר - בלימוד תורה!

בתרומה חד פעמית של 200 ₪ יופיע שם יקירך בתאריך הרצוי לך בראש לימוד המשנה המבוארת, הנשלחת מידי יום לכ-3,500 מנויים בדואר האלקטרוני! כמו כן ניתן להקדיש לימודים שונים במסלולים רבים ומגוונים הנשלחים מידי יום בדואר האלקטרוני.

לפרטים, לתרומות ולהנצחות: 0765-404-360
במייל: donations@2halachot.org
באתר: www.2halachot.org

כמו כן אנו מזמינים אותך להצטרף לאחד או יותר מהלימודים של 'שתי הלכות ביום', הנשלחים חנים מידי יום לרבבות מנויים!
למגוון האפשרויות ולהצטרפות למסלולי הלימוד, היכנסו לאתר www.2halachot.org או במייל: office@2halachot.org

